

1. DE TAMME WOLF

Atta was boos. Ze had zin om te huilen en te roepen, maar in plaats daarvan gooide ze keien tegen een rots. Ze koos grote keien en wierp ze met zoveel kracht dat er vonken van de rots schoten. In de verte stonden een paar jongens van de clan naar haar te kijken, wat haar nog bozer maakte.

Stomme jongens! Atta deed alsof de keien niet zwaar waren, maar ze was pas elf en niet sterk, dus tilde ze zich haast een breuk.

Haar armspieren deden pijn. Spieren, waar had ze die eigenlijk voor? Moe wilde een braaf sprokkelaartje van haar maken, met een mand aan haar arm om wortels en noten in te leggen. Maar dat paste helemaal niet bij haar. Zij was stoer!

Kinderen leren meestal lopen als ze ongeveer een jaar oud zijn, maar Atta had dat geweigerd. Op een dag, toen haar moeder met de andere vrouwen brandnetelthee zat te drinken, ging baby Atta plots staan en deed een perfecte radslag. En toen drie radslagen na elkaar! De hele clan kwam kijken.

Een paar dagen later trof haar moeder haar aan met een scherpe steen, waarmee ze uit een berkentak een

speer op maat voor zichzelf sneed. Het speertje zat vol bloed, want Atta had een diepe snee in haar vinger.

‘Je dochtertje is eigenzinnig als een eekhoorn en heeft de moed van een leeuw,’ vertelde de medicijnvrouw bij haar geboorte aan haar moeder. Ze was geboren om haar eigen gang te gaan, maar niemand leek daar ooit rekening mee te houden.

Atta gooide nog een paar keien, maar daar had ze ook geen zin meer in. Haar tamme wolf zat op een afstandje naar haar te kijken. Stol begreep niet wat zijn baasje mankeerde, maar hij was eraan gewend dat ze af en toe verschrikkelijk boos werd en bijna ontplofte. Hij vergaf het haar graag, want voor hem was ze het beste baasje ooit.

‘Overdrijf je niet een beetje?’ riep Moe naar haar dochter. ‘Hou toch op met die aanstelleritis. Straks doe je jezelf nog pijn.’

Moe stond bij de kookput en ruimde met een andere Mengelvrouw de resten van het ontbijt op. ‘Kijk eens om je heen! Het is een prachtige ochtend.’

Atta schopte makkend tegen de keien, maar uiteindelijk keek ze naar het landschap. Hoewel ze erg boos kon worden, duurde dat nooit lang. Moe had gelijk, het was een prachtige ochtend.

De zon wierp een oranje licht over de Wilde Wei. Op de bergtoppen in de verte lag sneeuw, maar hierbeneden waren de struiken en de velden groen. Een groep wilgenbomen droeg nog al zijn bladeren. Het einde van de zomer naderde, maar er zouden nog enkele zachte weken volgen. Op de vlakte geurde het naar bloeiende kruiden. Hazen en konijnen knabbelden aan zoete klaver.

‘Kom nou maar, dan kun je nog vlug wat eten.’ Moe

legde een stuk geroosterd wrattenzwijn en warme worteltjes op een schaal van boomschors.

Atta kwam op haar hurken bij de kookput zitten. Ze at met haar vingers. Nu ze niet meer zo'n boos gezicht trok, zag ze er best leuk uit. Haar steile haar, de kleur van hazelnoten, was gevlochten en versierd met rode kralen en vogelveren. Haar ogen hadden een groene tint en leken haast licht te geven. Ze droeg een stuk herten huid als rokje en laarsjes van wolvenvacht. Rond elke bovenarm had ze net als de oudere jongens een veter van leer gebonden.

Moe legde een deksel van gevlochten varens over de takken van de kookput, zodat het hout de hele dag zou blijven smeulen. Ze bond haar lange, donkere krullen bijeen.

Een eindje verderop maakte de rest van de clan zich klaar voor de dagtaak. De vrouwen stonden te kletsen en een klein meisje liet haar vriendinnen de nieuwe ketting zien die ze had gemaakt, een leren snoer waaraan een eekhoornstaart hing. Atta's Omoe stond er ook bij. Ze was oud en leunde op een dikke stok. Een groepje mannen en jongens wreven met hun vingertoppen strepen gele modder gemengd met wrattenzwijnenvet op elkaars gezicht. Er liepen een paar tamme wolven om hen heen.

'Hé, Mager Kalf!' riep een van de grote jongens naar Atta. Het was Wildo, haar broer, en hij kwam dichterbij. 'Schiet 's op. Moe moet vertrekken en jij ook.'

Atta stak haar tong zo ver uit dat ze daarna even moest voelen of hij nog wel vastzat. Ze had helemaal geen zin om met de vrouwen op stap te gaan. Het waren allemaal moeders met kleine meisjes en jongetjes. Er was geen enkel kind bij van haar leeftijd. Vroeger had ze

een zus die een paar jaar ouder was dan zij en met wie ze heel hecht was. Ze konden elkaar alles vertellen. Maar Lapma was bijna een jaar geleden zomaar verdwenen op de Vervloekte Velden en nu moest Atta het stellen met al die kleine kinderen als gezelschap.

‘Ik ga niet weer bessen plukken,’ zei ze fel. ‘Ik wil met jullie mee gaan jagen.’

‘Hé kerels,’ riep Wildo, ‘het Magere Kalf wil mee gaan jagen.’

Ze bulderden van het lachen. Dat deden ze nou altijd, die verdomde jongens, haar uitlachen.

Wildo floot op zijn twee vingers om haar wolf te roepen.

‘Hé Stol, hier komen!’

Dat vond Atta gemeen. Ze wilde dat Stol bij haar bleef. Wildo had ooit zelf een tamme wolf gehad, maar die was ervandoor met een roedel wilde wolven. Stol was háár wolf, hij hield van haar, maar hij vond het dwalen tussen de bessenstruiken en het graven naar wortels ook vervelend.

Stol hief zijn kop op, waarbij zijn witte bef zichtbaar werd, en keek aarzelend van haar naar Wildo. Ze legde haar hand op zijn warme rug en voelde hoe zijn spieren trilden van spanning. Uiteindelijk keek hij haar intens aan met zijn donkere wolvenogen, alsof hij wilde zeggen: ‘Sorry baasje, het spijt me echt, maar ik wil gaan jagen.’

En weg was Stol. Hij rende naar Wildo, terwijl zijn staart opgewonden heen en weer zwiepte. Eenmaal bij Wildo keek hij achterom, maar Wildo schudde hem hardhandig bij zijn nekharen en zei: ‘Stol, blijf bij mij. We gaan lekker jagen.’

De jagers vertrokken. De mannen droegen speren

en de jongens hadden allemaal een buidel bij zich met een scherpe leisteen, droog mos, vuurstenen en speerpunten. Ze zouden door een stuk dennenwoud naar de Vervloekte Velden trekken.

Fragment uit Jolien Janzing & Linde Faas, *Atta*,
Lemniscaat, 2023.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve
doeleinden en niet verder worden verspreid.